

Върни другари

Събраха сз еднажъ на една брѣза, на едно клонче, на едно листо, три майски брѣмбара и се разговаряха помежду си.

— Хубави дни настанаха, — казва единиятъ, — просто прѣлестъ.

— И листата на брѣзата вкусни — прѣвкусни, — казва другиятъ.

— На добрия брѣмбаръ всѣкждѣ е добръ, — забѣлѣжи третиятъ, за да угоди на другаритѣ си.

— Отъ добъръ другаръ добро може само да чуешъ, — отвърнаха тѣ любезно.

Не се мина и часъ врѣме, а брѣмбаритѣ се така сдружиха, че не можешъ да ги раздѣлишъ за нищо на свѣта.

Единъ на другъ си помагатъ, единъ на другъ си подаватъ млади брѣзови листа:

— Хапнете си, моля! . . .

Послѣ пийнаха медецъ изъ роснитѣ цвѣтни чашки и се цѣлунаха радостно . . .

Настана вечеръ, настѣпи нощъ . . .

— Заедно, — всѣкога заедно, — рѣшиха тѣ: — и радости да дѣлимъ и скърби сжщо. А сега „лека нощъ!“ . . .

Легнаха тѣ подъ брѣзата въ трѣвата. Двама веднага захъркаха. А третиятъ още не заспива, — и кръстътъ го боли и краката го въртятъ . . .

Лежи той и слуша, — нѣчии стѣпки . . . Оглежда се наоколо и изтрѣпна. Идатъ три малки гноми *): Дулъ, Пулъ, Гулъ, — страшно сърдити . . .

*) Гноми — малки горски човѣчета — джуджета.